5 ~~Die~~ Arzt ist nach Dresden
geflogen
6 Meine Person ist in der nächsten
Stube gegangen
7 Der Vogel ist auf dem Baume
geflogen
8 ~~Ich~~ habe meinen Freunde
gestern getroffen
9. Der alte Doctor würde noch
Hause geblieben sein
Wenn der Patient nicht gekommen
~~wäre~~

et also the plans of those who reported this thing that the Nervi from ancient times since they could nothing by cavalry for up to this time they had not paid any attention to this things as they were weak in cavalry etc.

that could more easily impede the enemies cavalry they brought about by cutting young trees and bending and many branches lading grown out sideways, they effect that

studenternes og alles forekommenhed
har tilbragt i blandt fremmede takket være
og istedenfor at tilbringe kræfter ... jeg
af ~~[illegible]~~ ? studenterne
conservation. Jeg blev bekjendt gjort med et par
mellem hvert nummer hørt musikter kaffe og

7 Was fehlt Ihnen? Es schwindelt
8. Es freut uns Sie zu Hause
finden
9. Es hat den ganzen Tag geregnet
10. Gibt es heute etwas Neues
11. Nein, es gibt nicht etwas neues
12. In der Ecke gibt es Reis
13 Es thut mir leid daß es
hat nicht gelungen Ihnen
14 ~~Wurde es heute~~ War es warm heute
15 nein, ~~Es hat geschneit~~ es war kühl
16 Er vermeidet daß er Latt
gezwungt sich hätte
1. Der Herr ist mit seinem
Diener nach der Stadt geritten
2 Sie sind nach der Kirche gegangen
3 ~~Die~~ Schiffer sind in den Hafen
gelandet
4. Die Damen sind spazieren
gefahren

Longfellow Scholarship 8.26

The first entry in Rølvaag's diary on leaving for America--

wrong!

July 29. . . It is done; it is done. I have left home. If I had had but a faint notion of how hard it would be to leave Mother, I probably would not have decided to go. And not only Mother--all, all. The girl I love dearly is left behind. I thought for a time that my heart would break or that I would go mad. Nothing of the kind happened, of course, but I still feel close to the verge of despair.

And now I am going out into the world to seek my fortune, my happiness. I will not find it. I do not think so. How can there be any happiness anywhere in the world except where the girl of my choice lives? I call her mine, but I am not certain that she is. She is coy; she is coquettish. At any rate she was mine before I left. How many times did she not tell me that I am her only love! I hope it will soon be apparent whether she is to be faithful to me or not. If I hear that she is not faithful, I am afraid I shall do something very bad. I only hope that God Who rules everywhere and governs all things may hold His protecting hand over me, poor and miserable creature that I am.

Dagbog.

den 29 juli . . . Dan er jeg da alt saa rigt . . . Vis jeg kaadekarsk vogen anelse om at det var saa rigtigt at forlode mor, men dog alts, pigen som jeg elsker og har saa inderlig tejet, jeg burde overkeilig at vist lyste nogle bitre taarer det kraft naturligvis og jeg heller ikke jeg vanvittig som jeg en lang tid i saa de min jeg var vist nervøs eller noget saadant som jeg.

Dan stod jeg da ind i verden og sang min lykke men jeg tror ei at jeg finder vogen lykke da jeg kan kalde mig lykkelig som ek skal her i verden og det er der vor mine sige vor . . . je jeg undre om jeg vor skal se hun da mine da hun er en lykke mer i al fal for jeg ikke vor hun mine, <u>at</u> vor mange gange nær i vor i det sidste har hun ei rørt

at jeg var kendt af Gud. men
jeg haaber at det vil vise sig om
han er mig bro ikke, ja vis jeg tør
haabe at han er mig bro paa
bøn jeg ved at jeg kommer til at jøre
meget godt, Dag jeg haaber at den Gud
som skyer og regner over alle lunger
haalder sin skjærmende hand over
mig ynde og ikke dage mennesker
a Katering . . . . . 31 juli 76 Søn
jeg de ikke som kommer til Trondhjem
en aften stoges store byer av gud var jeg
langes, men jeg for staar i mig
selv dette som forunderlige
dragende langsel som har jorte
mig ry en unge gange i mit aller
i jeg ser ikke mig en som kan
langsel har vist urte mennesker bron
sang den forsagt at den skan vore
skarpere og dragen has de forskjellige
individer efter som deres natur og
sedvaner vi. Ja gid ikke vår hvorde

virkelig ikke saa længe at jeg kunde
faa ret her fra saa har det ikke
altsaa ikke været saa længe siden jeg var kunde
faa mine Øine op og stadigt saa
var det her --- Som jeg ser det
er det vilde skrig som over hjælens
krop er dø --- Konrad Dahl har
virkelig fået nogle ligninde i sin
have siden disse ord - - - - - - -
Japsen har jeg ikke og besøgt
fredagsperen, det var første gang
jeg hørte den mand tale mig imod
dog at godt indtryk han i dette
fine hjem havde efterladt
som hvor jeg at jeg skulde have ligt
den godt, især var der en kvinde
som talte meget mod det var en
stor skade at saadanne mænd
skulde blive misbrugt paa
en saadan maade - - ja i dag har
jeg ville ønske at jeg var i
Menighed af hvilke vore

og hendes glimrende egenskaber
dette er kort var som dannet
over Jindes hans uforlignede skud
de vare langt rigere en mange Kvin-
Jinde dem har nogen mand...
.... Paa er dette Forlags brev til
1ste augusti 1876 som I kan jeg lid
gode vis lit at besvare Kjære Ven
(her i byen Trondhjem som jeg nu
opholder mig paa mine ethiriske
Kure) dette er omtrent grunden
Kvorfor at jeg ikke har skrevet
og da livet for mig som Priest
her, syns var dette mig en sund
ligstake, da han var kjendt her syn
og kan kunde skaffe mig lette
adgang til den. Jeg ikke vil da jeg
til Trondhjem for at lese dette
kunstverk kunde jeg kun nyde
og dem eldre tid og dette inntil
her jeg ogsaa længe ønsket meget
at lese Trondhjems Domkirke

og de la hjemme. Dem jeg anvende
dybt ønsker jeg jeg ikke ikke paa
da Trondhjems Domkirke maa
hvorpaa dit en af vore landsstyrke
overdigheder. Der fra jeg er
dit forskjellige andre steder saa det
var mate saa hyggelig en efter, naar
bare de denne forbundne længsel
efter hjemmet havde været saa
stærk -- ske som jeg kunde paa
naa hjem dit naar i denne tid, da
je da, var jeg mate lykkelig. --
Ja je der var mate ingen ting som
manglede, paaskar jeg kunde jeg
ving forvisse en stund, som det
der hist og saa vist vaaret en gang
Port. Det, da det store torv som
gaaden stiller til det hyggelige
Kalder mennesker eller andre
rettere og stryke legeme i jeg er dog
regig forvisse paa lange saa
i omindelse det hjem Gjæst og

er det Gjids barne sin længsel er
dennæst en længsel tilbage i
aas inde og skrække dig vaarne
saa er de Jo vanskelig af gjids skaber
at finger men som dag in at ~~de~~ dine skøn
hed er bare usseldom, ja det er rædsel
med den længsel efter det bedre
over skette din dag kan være, ønske jeg
hvadder dog at Gjud i sin store nåde
vil jøre mig lik en af sinne Jo
middelst sine sins Jesu Kristi skyld
og da, ja da, ogsaa jeg ønske den dyde
lykke og da, akkurat nok ogsaa ønske
længsel dette bedre hjemlo sillet, at
maatte jeg da snart Jo maate det
at angre sine synder. . . . . .

Saa er jeg da færdig lik at skrive her fra
Trondhjem, efter at jeg har opholdt mig
her en 6 dages tid og vorlede at det skal
gaa mig saa vist den kjære Gjud vide
da jeg ikke er lens for penger, det er
nok ikke andet for mig jo end at gaa

til Lauvs Kontoret og der faa Lauvs
nogle Kroner paa mit Navn. . og Gud ved
at det bliver mig en lang Gang at
skille mig med mit kjære Navn vorlit
At der knytter dig saa dyre minder, og
veden driver mig jo derfra. . . . . .

. . . . . .

Tirsdag den 4de August - - -
Saa er jeg da kommen herfra
uden længere efter at have
reist mig lidt og ved Jernbanen
men vorlides det skal gaa
mig herefter ved jeg ikke -
Ene har jeg ligget her paa Værelset
og jeg dikter verden med en
Ide og en Lapsus ordning
Tanker uforsonlige menneskers
og de har jeg med mig ligge
til Kristiania og jeg
undgaar indtrængende at jeg
nu skulde have kommet
paa tanke ved vaar Lidt

saa skulde håbe ~~jeg~~ vare
godt Forvoksen men det blive
vist langt fjernere jeg kommer
til at se hinde i øjne og jeg
ved ogsaa jeg kommer til at
se hinde meget - - - - -

Saa er jeg nu ankommet til
Kristiania og Dampbaaden
«Norge» skal afgaa her i fra
i morgen kl. 1 efter middag.
Jeg har det saa godt saa
vist saa vidunderlig godt det
gaar mig derover i den anden
ende del end den bedre.
Gud vide som styrer og leder
alt paa det bedste for os skjøn
lige dødelige. Det vanskelige som er
at jeg kun bare halv anden time
i seng og om jeg græder mig ihjel
ved jeg ikke! . . .
Ak kom jeg kunde naa hjem til
mor i Aved og saa lide en anden

men jeg kvalder mest for meget
af den der for jeg ved at
de dem mere men derfor råder
jo ellers Gud men saa kvæler
jeg dog ikke dem her i
dette liv af blive lykkelig
med dem, men det kommer
vel an paa min
hjærte. kan bestaa prøven
af mellem paa mig kan længe
jeg ønsker nu at skrive
mere i kveld da jeg er saa
træt og her med kan neder
vel ogsaa mine øjne begynder
for at tage. Resten gang
jeg skriver i min dagbog
kan er jeg vel i stue byen
og saa godt det da ikke gamle
hjem fædreland, det er mørkt
sidste gang jeg vilde mine
dette lemmet i denne
hjertelige anne. Men jeg

anda dage kom Bjørndtjerne Bjørnson = Engang jeg vor skal jeg nakke gjøre, over de hele fjelde, d. d. d. — d. Norge den 10 august. Efter at have rejst nu en 4 dages tur vil jeg forsøge at optegne nogleord i min dagbog om at det bliver paa en tjeldkammen anvade. Sidindtil har vi haft smukt vejr men nu er det ud lit at have forandret sig fra klar lyst lit tåge og regn og det begynder nu saa smaat at blæse og det strømm og jeg begynder nu saa smaat at blive kjøregne ja vis det skal blive en ordentlig storm saa vor jeg at her bliver et forfærdeligt liv i aar i dannine Rahytten. Vi havde lit vind med os da vi passerede Saltaudstrømmen men da var der mange som var svært

syge og inden var han smukt
veir, saa jeg kan tænke mig var
den det bliver vis vi for en
ordentlig storm. Der er to
dammer fra Danmark i den
agterste kahyt, men for deres
skyld vilde jeg gjerne at han skulde
blive en riktig storm, det var
en dag vi skulde besøge nogle bekjendte
af os jeg og en anden norske, som er
helt oppe fra Tromsø og med ham
har jeg sluttet venskab. Saa var
det som for nogle en dag vi skulde
besøge nogle bekjendte, men da
vi kom ned til dem begyndte
de at skjælde os ud paa Engelsk
og for hendes skyld vilde jeg gjerne
at det skulde blive en ordentlig storm
- - - - den 12 august men mit
ønske gik ikke i opfyldelse det
blev til ingen storm og det var
nok det bedste for saa mange

ved kommunen, men jeg vilde dog
ikke gjerne have for øinstet at gaa
i dette store verdens kav i et or
dentlig ægteskab. Saa snart jeg
kan jeg undgaa gange ved gjæld i stor
stil men at gaa i dette store Verdens kav i
ægteskab dette skulde jeg have stor lyst
til at gjøre, dog det kader i mindste lid til
til at jeg skal gaa dette mit største
ægteskab, men vi er enda i gjennem
vi gaar an. - - - - - - - - -

Aldaa sterkaarst ~~den~~ natten ~~den~~ mellem
17de og 18de august. Idag kar det
ved rigtigt en høitidet dag for
mig. Jeg har nemlig skrevet en
liggje i øyeblikket fra Telemarken en
landsmandskabet en dem gjorde det
til fuldkommenhed, de var inden
eng gode dette jorde mig at gaa sammen
med hende ja det var ogsaa en anne
grund at gaa den som kunne kalde
med lide at gjøre dette. Klem begynde

uden videre at kilkalle mig og jeg
forstod hende og kom straks til
gik ver det jo dem mig godt til jeg
var sammen med hende og samtale
med hende om Sjælelivet og dets
udvikling og forstille for hende
ved der jeg hørte og fulgte mig som
regte, men kom maatte vi da
skilles og siden har jeg ikke set hende
mere, ja gid der kunde vær mange
saadanne mennesker i verden —
New York den 26 augusts sat i
da middag. Kommen til verdens
staden New York, min at beskri-
ves dets indtryk som staden jorde
paa mig. Imorgen jeg dager, der
først for mand de menneskers
natur eller ved menneskene
liver til, dets indtryk som staden
jordet paa mig var overvældende som
om jeg havde været en gliv
og kom de nogen havde taget

og pustede mig ned i en flaske
og kan dets kroken i den i jeg
saaledes jeg kan dets i mit
mig. Af alle emigranterne kan
vi vor kan vor vi da bore Bekyk
til bage i jeg da vi forlod New Jork
om aftenen og kan bor dets af sted
ogi gjennem dets forjatede land
og jeg synkes dets vore storaadet
skue ~~de~~ jeg kan kan opge fra
midnatstiden ~~land~~ da de den klare
klare stjerne hinet sind fil
morne inda vi kvode augist
maaned min alle land kes sin
de skilte markeligheder at bygde
den midnden paa, men landet
synkes jeg vor indmindeligts
usperuigts det vor. paa en morde
vor vi en kan kun det vor østen
bore parein. Den indbig ofte de
dages ustandelig ride med kraft
Kom jeg lit mit be stemmelsested

mundig Elk paints i Aug. Dak.
og da vor jeg ogsaa kjed af reisen.
Elk Saints 8de November
Forundelig langsomtes imodsøg jeg
dem fra hende imen jeg ogsaa dog
i virkeligheden kommen dem dels
vor lige saa lav som de laa engelsk kvalm
over dette brev, visk ogsaa vor
dets de samme løfter om Forskjel
imen jeg vor i virkelig til fredsdommer
der med da dets jeg kom virkelig
ikke derover kommen en skygge
i vielsen da imen jeg svarede kun
dog, og her med vil jeg trygte og
vente tilliige med alle gode ønsker
og paa i haabet om at disse ønsker
har sin inspiration fra en oprigtig
hjertets fantasi.

Elk Saints den 16 januar 1897.
Der er længe siden jeg skrev i mine
dage bog og dets kommer af alle gjør
en dige gyldig for alle som gode

gaar rundt om mig. Jeg har
modtaget brev fra mine bekjendte
om i gamle Landet hvordan
brødre og søstre forholder mig til
om hende, mine andre der vor
ude der vare alle for sander,
jeg var i før rundt for en hun
hørte en anden, om de kvinder jeg
maa nu give eksempler Dumas
ude naar han siger at kvinderne
er lige en bølge af hvede som
slaar mod sandet og selvfølgelig
mener og saa mindes lit dage saa
ledes er det med kvinderne, de
begynder ude forskjellen mellem mand
for ude fra mandens lit ude skjøn
som og naar de forstaar de er
elskede af manden saa stjæler de
ham fra sig og da har de ude
umiddelbarlig mistet paa ham
som oldrig gaar om at forlade
vor lange kone er lever saa vil han

dag begyn sporr dar ofr. Dette er saun
Kristoffer Jansons sigr at vedel
hoste fra jroder at elske en kvinde
dette vaste er aldrigen tro fast
at finde" og maske han
erfaret dette selv! og saaledes
er de alle des ingen kvinde
fra jorden saa ei er kydske
og ikke fremb at des findes
retfærdighed efter dette liv
saa kan mænne saa dømme
som her breves ord mange
mand ved i forbindelsen
gaaende afgrund ja dreves
mange saa og efter saagne
maater til at begaa selvmord
re ja jeg har mange gange havt
lyst at jage dette sammen selv.
men dette er dog ei vor lyst efter
vor sag men dog Kristi efter
sig thi vi skulen saa jor dette
er unødvendig feig thi dette er

kun en stor sag for mig som jeg
vil kjempe i verden for. Jeg
kan synes at kan ene stå der
kjæreste han kan have paa jorden
Menneskene er jo bekjendt saa lunne
af lit anerkjendelse og gir finder det
kjærligt for kan ene at
Syd Dakota 14 mars 1898.

Efter saa lange vi at kan skrevet
noteret saa vil jeg nu forsøge
at redegjøre for og vise Jer
de store filosofer at det skal
være saa godt at udvikle kar-
akteren ved at skrive og saa
skal det jo egentlig kjendet
saa meget og det er nødvendig det
som jeg trænger til nu. Denne
nøgenhed i mig selv er
for paradelig jeg har sikkert
den tilskrift for mig gjeld og det
værste af alt, jeg ved for er der er fred
at ene finde mens jeg gaar

vi at sige derhen. Ja de her.
Pelagos stoer stor og bred paa en
poddikkestol og siger at om
vi bare vilde, men jeg siger dets
er længer vi vil, idetfald jeg vil
enes viljen er saa sorg at vi
(jeg mener jeg) for mast indtedz
med denne vor vilje. Egentlig
har jeg ingen vilje for di idag
vil jeg ets og i morgen vil jeg
noget helt andet og saadant
kan vi kaldes vilje! Nej jeg er
jeres samt skibets samt Divers
om jeg det bæsende har efter
en sterk storm for uden vor.
det kan godt hende at skibets
besætning vil en vei, men hvad
kan de tidrette med dennes vilje
indtedz. De er aldeles prisgivet
elementernes magt og saaledes ogsaa
med mig jeg er aldeles prisgivet
i jætternes magt. Men denne

i oplysende øjemed paa
Jølenavnene hvor skulde jeg i det
„skibets" vil tilsidst jeg et lak og
-- hva -- hva - synke. De Herr.
Jealoger siger at efter døden finde
i jord for den tiltrængende, dog jeg
tror i at de kan have ret i alfald i
det tidsrum som er imellem den
tid efter at mennesket er dødt, og den dag
men man ogsaa den tilgudelige
finde hvile. O dank Gud herligste
at jeg smile for alle Frelsens
og timelige tanker altid og hver
jeg det daglig dagen livsoptakelse
hvor atsliger sorgfuldes og vil
mentro om vi da skal jeg dræm
„me? det gaar i om thi vis vi
dræmmer saa har vi i jord, thi
det er saa mange Frelsens dræmm
Alsaa dræmmer vi ikke, men
omdem man som ellen har den
i jord thi hvis den var vorgen saa
maatte den ja vider hvor stilling

den kan til at indtage efter
dammen og jorden aand kan
viste at den skulde jordånemes
kunde der ja ei vere fred thi den
bevisthed at den skulde pines i al
evighed maatte dei ja gjere aanden
angest eller frygt saa længes at
et ud vende pines af angst
er det ja ulykkeligt.
Ja den saan kunde blive barn
i jen og bo med den renne og
kliperpaste borne tri, da, ja, dar.
Den sneste tid saan jeg var
lykkelig, var naar jeg kom paa
marken og sang og hun fulgte mine
sanger og vi bad til gud eller
naar hun sang nogle af sine
deilige smaa salmer for mig
da havde jeg fred da var jeg
glad. Saadan glade saan
dennen barne glade findes ei
paa jorden mere. Om jeg ei
skulde kaare min første kjærlighed

die kunde. men nu en saadan
glæde var det i thi Kjærligheden
var blandet med for megen
lidenskab og derfor kunde den i
efterlade en saadan stille fred
som den stund som jeg nød paa
min moders fang. 28. s.a.
jeg skulde likke at vide hvad jeg
skal blive til i verden, om jeg skall
fortsætte med det liv som jeg nu
fører eller jeg skal blive til noget
i verden dog for det sidste er der
ingen sandsynlighed nu.
Kjempe en stund denne kamp
og saa til slut bukke under
for fortvivlelsen, men det er
jo bare de svage aander *som
bukker under de stærke slaar
sig igjennem, ofte saa troer
jeg dog til de svage aander, men
hvad det skulde være morsomt
at disse saakaldte stor aander

kan kunne gaa det som jeg nu har gjen-
nemgaat de siste aar maaske
de har gaat mat ledt bidt sig
for den jernhaarde pligt, nat-
ligvis i »brakt af« men dog
bidt sig lit brakt er ikke jeg heller
men bidet. Det er rart at jeg i en
gang skal forundes at ed ra the
nogets jeg fjeller et inden i mig
er klapter dan rører sig men dan
de nogen gang kan me til at
blive jo dets virkning af, er en
anden dag og maa de det dan
jeg mener er klapter ikke er
andet end higen efter dejlighed
en higen dan er kammen i
hjernen Romantisering og
ed the Noveller, jeg ved det si
sa vist. Det er dra vanskeligt
at dømme ad dan sadanne
ting, dog saa meget er sikkert

at hvis jeg skal gjøre noget ellers
blive til noget saa maa det
blive paa et andet sted end her
i Union Co. Syd Dakota, omendskjøndt
at her kunde være et prægtigt
virkefelts, for en som forstaar
sig paa at gribe tingene paa
den rette maade, ja saaledes det
vilde være et prægtigt nybrænds
arbeide om man kunde faa
andamme disse existerende
ødemarker som Kaldels udmarker
til tænkende væsener, men
dertil udfordres meget af
Lordan og Kaand og dertil
en stor portion Villie og
det er jo netop det sidstnævnte
som mangler mig.. Ja jeg er saa
vrang i dem dei at jeg har ikke
engang lyren til at ville, ja
det forfordeligste at være et
saadant fæleskab dyr som
simpelthen lader sig lede

og Følelser i dag hid og i
morgen dit. Er jeg dog ikke
klog ikke sandt? Ikke sandt
Ja! den kan det vise Jer, at
jeg er Jer mere Paa hænder.
Der maa tro sikkert være noget i
mit sidste Brev som har
saaret hende eller skræmt hende
ved dag, det, som be synderligt
jeg tænke Jer paa sten er at hun var
saa Finfølende, men hvem kan
Jer ret forstaa stor dig paa det
kommeligt adskes som Kol=
ber Kvinde, men saa meget er
sikkert at denne Kvinde kunde
jeg elske ja lad mig ligge saa
godt tilsten, at hele den Jer
mig selv, jeg elsker hende
ja jeg elsker hende allerede
af hele min sjæl og gid hun
kunde følge det samme
for mig som jeg kan Jer
hende saa tror jeg min at

jeg Kunde faa mod til at opta=
ge Kampen med verden
igen hvis saa Skald er det
kvindes virkelige natur eller
er det Kun de maske dan
er kostumer? ja hvem Kan
forudsee fobrigt jeg paa
disse Kvinder! Det er lige
dan det jeg ser mere Forbavset
hvordan endnu Kan tænke sig
hvad dampen er skyld i ved
ovenstaaende. Det maa dog
dette jeg vil afgjøre ved
alle og enhver hvorledes Blod=
dråberne og Brystmælken
kommer i veien og hvad
gaa paa skalk - -

Jo endelig er jeg vis paa den af
mine ønskers Lærred: Mandes
forsagen paa dem jeg skal have længe
nok til at vare Kostumer? jo den paa
Kvinde vis jeg havde at tak 'Dette

hvad om det mere forhaabningsfulde og lindrende, dog det er naturligt, hvis det bestaar, maaske er det hvis Tilskuerne tiltrækkes mange flere eksempler eller mere libertinske, dog endelig er i middelalderen ikke det mest fremherskende, det er den bestemte Mening jeg ikke kan gøre, at vor profession ikke skal være ligesaavidt med hundrede studenter, dets tilskuere og skjønner som andre steder, vand skal kunstner saaledes med hundrede kammerater, vil naturlig have forskjellige at tiltale den bedste og bedste maade

Longfellow siger at "where there is a will there is a way" hvis alle med liden anstrængelse vil forsøge og vil udholde lidt for den bedste og ædleste kunst er naturligvis hvert enkelt tilstrækkelig

(Augustaae) januar 2. 187[illegible]

Gud velsigne hende for hendes opmuntrende ord i dag gaar ihjemme hendes breve. Tænk jeg dog er saa uværdig dem nogen kan være saa kjær saadan hendes venskab! Hun rejser altsaa hjem efter mig! Det giver mig atter tilbage Ruben paa mig selv dem jeg troede at jeg havde mistet. Hvad og hvem hun er ved jeg ikke, men saa meget ved jeg at hun er mit ideal som en kvinde. Hun er det mest fuldkomne jeg endnu har truffet af skabninger og dennes oplysning af et saadant

Vaaren vil dette mig
stoekke hvormod maaden
en nogen anden. Hvor
herligt skal det vi blive
at faa Lejlighed mine
ledige stunder til at
skrive til hinanden og saa
faa modtage hinandes Svar.
Jeg kan sige hinanden
Sverm og side ved og
studere dem for Dine
lige saa meddelelses
vise de gamle
klassikere. Hvem finder
et godt Kjøn og hinanden
tanke er dybe, og hvem
har en ønske sig
ofring, Thor Tanken noget
poesiens Aand og er
ganske godt Kjent i den
litterære Verden, men
en Ting er mig ubegri-

beliggte og 3/ det er at en
saadan rand kan Hunden
kan fälle sig tilfælds
ved en lidsgjerning san
en "madedannes" dag hvad
kammer det mig ved,
for mig er det ét. Jeg
bekoalde Hunder dyae
bare Venskab. Dem skal
blive for mig hvad Polybius
var for Scipio, dem skal
være den Kilde sand jeg
skal dricke ad naar jeg
bliver rigtig trat og dem
rene Kloa Kilde dricke
skal være min "elskte"
san skal Kjöle min
bedende pande og
give min sidmathede
and nye Kroften, baae
laan jeg for bekoalde
Hunde.

Efter igjen et af disse
Sjakfulde bevæ. Enhver
Lokning deri ødelægger
en ny Kunker, men
skikkels, skikkels kvinde.
Hendes aandelige Lidelser
maa have været uhyggelige
efter det sidste brev at
dømme.

En frygtelig Stormvind
maa have gjæstet hende
og Jordskjælv kunde det
jo ei være at vente andet,
thi en Kvinde af Hendes
Sjælsked og Hendes begavel-
se og Dannelse i den
Lidelsen selskabes Bedste
er et saadant Vasen kun
umuligt at undgaa
Stormene. Af Hendes
brev at dømme er Himmelen

vulcan som her reach
ud og dømme bare min og
da kommer til svage udbrud
af damp, dag det er mit
håb at denne vil lægge
det evig jævnt blødende
kors

(onsdag i sept. 1899.)

I dag skal jeg se og føre
dale med hunde og allerede
kaukem begynder
mit hjerte til at slå
fastere og livier bladet
med forøget kraft
hjemmet mine øjne,
tak om jeg kan blive
herre over mig selv når
hun er kan for
den ømme omsorg
om hvor ubegribelig
jeg elsker hun hun
hun for det at vide

saa er det naturligvis
god-dag, thi jeg kan
naturligvis existere
saa længe som
ikke saa længe
elsker dag jeg vil forsøge
at blive klog over
mine følelser saa kan
jeg for øvrigt aldrig
ret hvor lidenskabe-
ligt jeg elsker kunde
Paule dog min Kjærlighed
til hende kunde blive
besvaret og det er nok
kedelig dag dag
i tiden vil blive
besvaret og nok kede
grunder jeg derpaa at
forsøge vilde ikke
klæde et saadant
Væsen paa mig vil
bede for at vinde mig

Skjønt si min kjærlighed
til hende bliver besvaret
saa maa jeg dø sygne
hen og dø lige saa
sikkert som som
den fine spedblomst
maa dø hvis den er
for solvarme meget.
Hun er for mig hvad
solstraalen er for
spedblomsten, mit
liv, mit lys, mit kjed
mit alt, dog lad mig
ikke forfølge disse
tanker videre thi eller
bliver jeg for nervøs
naar jeg møder hende
Jeg vil skrive mere
i morgen efter at jeg har
været sammen med
hende og lyttet til
hendes behagelige

Konsultationen

(Klokken 3 morgen

Een ypperlig nat. Tirsdag
den formiddagstur jeg sammen
i sviti lir hos Lilleudbrogth
Vi talte og lo, om mange
forskjellige ting og hun
synes at vore "posted" paa
alt, kun Themaet kjærlighed
berørte vi ei saa meget.
Sch forekom mig at hun
forsøgte at skyve klar
deraf, hvergang at jeg prøvede
= de at bringe samtalen
hen derpaa, og det er
naturligvis fordi at hun
ikke elsker mig.
Hvorledes at det gaar mig
naar hun har fortalt mig
denne sandhed ved jeg ikke
men jeg synes at hun
klarede sagen derpaa

kan gjøre mig sindssyg
dog Gud giv mig styrke
til at tåle at bære dette.
Hun har elsket mig meget
selv og det meget, men hun
forstår kun meget lidt at
elske saaledes en anden
gang er et stort spørgsmaal.
Jeg er svært tilbøielig til
at tro at et menneske
elsker kun engang. Vi
mennesker har kun en
kjærlighed og kun et liv.
Livet er en gave fra gud
og saaledes kjærligheden
og det er ikke godt forsvar-
ligt at skjænke laden
to gange denne følelsen
føder i sin ydmyge person,
efter som kjærligheden er
evigvarende. Kun der er
plads til to evigvarende følelser

for en og dennes person.
Dette er ikke let forklarligt.
Hvis jeg er ret i denne min
"reasoning" saa har jeg jo i
sandhed et dejligt Exempel
thi at hun elskede sin
afdøde kjæreste er der
ingen tvivl om og da
er det jo umuligt for hende
at elske saa ret ham igjen
nogen anden.
Derimod hvis min anden
Ide er rigtig angaaende kjærlig-
heden saa har jeg jo et klart
og let og naturlig begreb om jeg
forstaar hende at kjærlig-
hed er en kjære ~~Idé~~ gud
af sympathi. Denne
Idé synes at være mig den
mest naturlige - mulige
for di at passer best ind
til mine nuværende an-

omstændigheder.
Forresten ved jeg at
ukildelig skudpunkt er det
ikke saa usandsynligt
at dette er det rette, efter
som Jellers Journal, Jellers
Kassebalance og Jellers indtæs-
ter, er de Ting som forbinder
mand og mand og kvinde
skulde det ikke ogsaa være
det samme som forbandt
mand og kvinder?
Der er mange som foragter
og det med god grund at
Hans Kjærlighed for sin
grundvold og i denne
forstand synes at være
godgrund efter dem
vi ikke godt kan
begribe eller forestille
os at denne Fællesskab skal
komme til at umiddelbart

og Jorunden gaaende, hvis saa
skar Tilfældet saa kunde
dette være eller Jorgen for en
den vilde dø ved ligesaa
pludselig paa den
jætte. Hvilken af disse
to Regnestykker er de
rigtige? Jeg tror ikke en
de næste to aarhundreder
vil løse den og middagen
bliver de aldrig klar
og det kan jo saa umuligt
være det samme hvis Gud
bare vilde lade denne
Jættekæn spøge saa længe.
Men kan jeg se blive en
mand med hunden skal jeg
i det mindste forsøge
at blive en Jorunden hunde,
saa meget er sikkert
at jeg kommer aldrig til
at fjæle paaskibe for magen

Kvinde sand 40: jg har falt
for hende og det er i sandhed
godt. Hun synes hjemme sam
si dette flere saaledes forgæf
samt den ene ryging har
gjennem gaaet.

(Rickland 23 sept)

Hendes fotografi vandt
jg i gaar aftes. Det er
det mest fuldkomne
fotografi jg endnu har
seet. Jeg har studeret det
samme for dame, linje for
linje og skraveren ligger
lydeligt dagen i hvert enkelt
linje. Under øinene ligger
det vemodige drag som
er eget for hende. Hun
vaar i sandhed dame kraft
for gyldige aandelige
kampe efter sand de sande
efterladen aftryk spor

paa det fine ansigt.
Under dette fotografi skal
jeg skrive „Pallas Athene"
hvilket kan de gamle
godkende bedst gudeinden
for Visdom og skjønhed.
Jeg er nu i en forfærdelig
spænding thi i mit forrige
brev spurgte jeg hvilken
Jeg kunde vælge i stedet
for Longfellow, det maatte
enten blive Byron eller Poe
selv den ypperlige
samling af digte jeg havde
fundet vanskelig.
Men indlagt med
fotografiet skrev hun
noget saa ord imellem kunde
jeg dog min mindste
vink i henhold til mit
spørgsmaal. Jeg kan jo
forstaa hun vilde

sittaer, kvitt bad Jaer
hjemme mine aaser med
en Jeyaktig Jord og hele
min skjael er i glæd og
sang. Jeg hoer ikke hvorledes
de det kommer mon
jeg kan banke klosser end
jeg har voert i stand til
før, min Tjeneste arbeider
sand et Lokomotiv, men
det bliver Jeyeligt naar
engang den store Reaction
kommer, thi den kommer
saa sikkert som nogen
ting dersom er jeg sikker
men indtil da Vaer hvilket
er kun menneskehedens
beste tvaater gaa ikke
fra mig o lad mig faa
hvile saa længe som
det er mig muligt, mister
jeg den sidste gnist af

hade ðan mea ic ðe
cwen ic wil ryhte ðanc
Bydlwes Lytan

"When I leave thee, oh! ask
not the world what that
heart which adores thee
to other may be!

I know that I sin when
from thee I depart,
but my guilt shall not
light upon thee

My life is a river which
glasses a ray that hath
deign'd to descend from above;
whatever the banks that
o'ershadow its way, in
mirrors the light of thy
love

Though the waves may run
high when the night wind
awakes, and hurries the
stream to its fall.

though broken and mild
be the billows it makes,
Thine image still
trembles on all." ——

Augustana April 1900

mange maaneder er
hengaaede siden jeg skrev
noget paa papir, idet mindste
for at opbevares; jeg tror jeg
maa atter forsøge at nedlegge
nogle følelser.
Hun som er mig paa Kjær
.lær gjennemgaaet en frygtelig
sygdom og Gud skee med
hun jeg nogensinde
skal faa at kjende mere
i dette liv. Men ogsaa vil
legge mærke paa det
uberørte skinnside" saa
for jeg vel lær at skrive og
tale med hende

ja men om 4/5 kun nu hoor
en anden? Hun kunde
have hevet en anden
forinn hun fåtes til
et nyt liv. Hvad da?
Ja men Gud som er god,
ja al godhed selv
og som hoed at min
kjærlighed til hende hoer
vorte ag er paa dem som
en mand kjærlighed kun
vor til en kvinde, han
vil ei lade mig hver
gjennem Riborhus evighed
med denne lengsel
utilfredstillet. Jeg er ikke
paa, at om jeg skulde
møde hende paa det
ubekjendte hinside som
en anden saa vilde
hun ikke lade mig
beholde de samme

følelser til hende som
jeg nu har. Jeg vilde
nödigens elske hende
men ikke med en anden
kjærlighed end den en
broder har for sin söster
Tenk! om jeg og hende
fik lov aa bygge en av de
nye kloder i det nye
himmelrum, bare vi to
alene, og saa Gud gav
os skaber magt og han
gav os kraft til at befolke
denne klode efter vor dover-
ende ider. Ja dette höres
sagtens underligt at jeg
og hende skulde blive
alene paa en klode.
Tenk om alle mennesker
kom paa en saa forrygt
tanke. Der blev sagtens
for lidet kloder =

Nei det vor jeg ikke; thi
den nye himmel og den
nye jord bliver ikke
skrøbelighed ellers
den nu eksisterende
og den tilkommende
vilde ikke staaet til
som to mennesker
af alle mennesker som
her levet blev født til
hver sin tid. Lad
os forundre os verden
hos skabet, ja lad os sige
en million aar; men
efter al sandsynlighed
har den nuværende
skabet længere, og for
den første skønd at
skabningernes Gud ud-
dølte sit skabers ord,
blev lys, for den tid
av har den første

begynöka sam
gjennomtröd evighets
naturen, gaat med
en hastighed av 190,000
miler i sekundet
og endnu ikke truffet
nogen grænser og hele
dette uendelige rum
er fyldt av verdener, av
sol-systemer svarende
lignende til vort eget,
i samtlige de vilde ikke
bliver nogen mangel
paa verdener og sam
för sagt der er ingen
grund til at tro, at
den nye himmel er
mere ufulkommen eller
den mindre end. O! svimlende
Tanker. Dog skal
ikke vi gaa om dem
skal jo ikke dø.

sydommen er maaden
overstaaet af hvem er
uden for al fare
Mons June 10, 1900
Igaar Hof jeg En Kommandant
og kom forbi Botha
hvor galopperende Toing
alt saa hvem skal gaa
bort derom skal forlade
mig uden at jeg forlor
et Haar af hoved. Uden
at jeg forlor at forfalde
hvor at jeg er fødte
paa, at jeg er blevet
et Øjeblik bedre; ak om
hvor vor dette samme
paa kunde vi ved
troffen igjen. Ja ja
jeg vil forsøge at
blive regjeret og
det behøver jeg ikke
Hvis Gud vil Kinder

minn dog ann. Rabet af
Vrannent og dan kor hun
ogsaa gjebet mig en
aksden i stedet. Hun
sierilig, samm. Levnsbe-
den tinkofulde forandr
i mit indre. Hun to mig
En kedor, en mand alle det
andre, hun vil aldrig
aldrig svige mig.
I kenden har jeg fundet
det trygge tilfredsladelige.
Ogsaa kor hun dum
tilfredsladelige borne
Tro, som jeg iggem
har vundet.
Det to en merkbar
episode i mit liv, jeg
skulde mode hende
netop paa den tid,
netop da ufreden
hvor storbelt, mem

kun var sikker paa
af Gud selv til at vorde
mig til veiledning paa
mine Reiser saaledes
jeg kan aldrig fuldtakke
dig O. Gud for at du
sender hende i mine
vei; Thi maa alt
synes at gaa mig imod
saa er kun den, som forstaar
at behandle mig. Ikke
forstaar at skjønne
paa ver kjøpen og faa alle
slags ting til at lykkes.
Der er det beskyderligen
med hende, halft gamle
mel dags og halft barnagtig
ligt og dette tilsammen
udøver en besynderlig
indflydelse paa een
person som jeg er.
Dagten ækelig besvær

hende barn det er synd at
Undres paa hvad hun
siger naar hun faar
de smaa. Hun ligger nok
hovedet paa siden og
for et øieblik synes jeg
for jeg et glimt af hendes
store spørgende øine.
Saa ung kommer smaa
følelser tidlig jeg faar
hende at see. — —
Lars Tormorsgaard Juni 12

En ting forundrer et dog
jeg her i Kommunen
i blandt Mandfolk
og Kvinder er virkelig kjæft
saa pænt, som der
findes knap paa
jord og hvis, ja hvis
saa det paa stolen
alvorligt, som jeg havde
ventet at finde hvor

Det rummer overraskede
"aa is that you" som
jeg hørde sjuttede "kåd mig"
i hvide, da jeg traadte ind
i Salonen.

En saadan elektrisk
bevægelse gjennemfor mig
ved Synet Alsen af hendes
kraftige og dolige haandtag
Man fælles at her er noget
bakjedigt og tilforladelig
noget, som er værdt at
stole paa og hvadr
vil og skal jeg stole paa
og hvorfor skulde jeg ikke
This hun har jo alletting
som er verdt at forelske
sig paa. (Morgenen 11 Juni)
Det er morgen efter god
og rolig nat søvn. Jeg følte
mig tryg i gaar vred da jeg
lagde mig til Linika Falk

Det var i et 5te saadant hus
af bedende aander. Jeg er
ikke paa at ingen af dem
hele stor familie kyder sig
til os forikken at bede
sin aften bøn, og jeg er
ogsaa ikke paa det ille
ved de ogsaa ved, jeg
faldt, idet jeg var
kommen i en stygt
lyn brøg huset efter en
forfærdelig storm, alt
omkring laa som af
kæmpehænder kastet.
Gloser nu kun kom
for dette ildsyn.
godhed med mig.
(Juni 13) atter har jeg
travlt en hel dag og
i dag har jeg fundet
bort forskjellige aander

De var dåd, död, levend
död. Deres kärnste intresse
er svin kjör og hester,
Som annu dofter de
i stöveln og smatter sig
med smuds. Naar
skal disse stövelsmörer
fan ruske? Det er forfor-
deligt naar et menneske,
som af Gud er skabt
til et intelligent væsen
af ham er givet en
udødelig skjæl, ikke
skal kunne sige andet
en "Gid as i dag vort
daglige brød". Hvad
skal det blive af saadan
stövsuger sjæle naar
de engang dör!

Paulus elskede som
de fik af Gud, som
den mest kjærlige

gave, at Døden skjærdsk
Jansen, hvorved de
Kunde se Doktor
og Sygeplejerske i Naturen
og det Skjønne i Helvede
Skønde de Ædle Motiver
i Kaaret Frygt i Skjel.
Kvinnegjet med Skjelende
blik og Skælvende
Fodtrin Skåler de sig
Jennad, med Hvidkets
Smil? Jo for at Løse
de Forlevede og Gaver
Jåderne Kvinder, ja Tak
Tager de Fanden i
sine Kvinnegjet
Finger og Dit med
Dingte Forsøge at
Holde sig Døden fra
Livet. Jo Tak Kvinder
Kan Dem Kvinnegjenlige

saagte men sikkert
nærmer han sig. De føler
hans Kommen, som
en morra. Forgjæves söger
de at undfly. Et sidste
forsög paa at undfly
og den forkröblede
sjæl har forlat sin
lige saa forkroblede
bolig. Hvor farer en
saadan sjæl hen?
Hvad har en saadan
at svare paa dommens
dag. Naar dommeren
spörger hvad har du
gjordt med den
tanke kraften, som
jeg gav dig? Jo med
den har jeg altid grisa
og aset. "Er dit alt?
"Nei jeg har ogsaa forsögt
at benytte den til at

bedrøve andre har gjort, som jeg kunde?
Er det alt? Nei jeg har ogsaa benyttet den til at aftvinge et middel hvorved jeg kunde blive i stand til at holde alle uvedkommende personer borte fra liket! —
Et nydeligt dokument om fiber folket. Synes lov at der er saa meget forskjellige fra disse (Juni 15)
Aften er en hel dag gaaet. I dag har det gaaet mig godt. Jeg har solgt for bøjen og dreit ikkun et par smaa smule folk. Jeg traf en gammel bekjendt og hans var en virkelig Kristen. Jeg kunde (mere?)

Gudsfrygten i Israel
forsaten er der noget særeget
ved alle Gudsbørn, de skiller
sig ud fra de andre. Hvis
det er en skarp iagttager, som
lægger mærke til hele Ting
kan han mærke ved
første øjekast sig en ten
det er en Kristen eller ej.
Der er i regelen et forunder-
ligt glimt i deres øjne.

De ligne, som den
himmelske Fader lyser ud
og forkynder det andet.
Saaledes var det med hin
gamle mand, som jeg besøgte
i dag. Jeg kunde med
tydelig se at der var noget
særegt ved ham, noget
som de fleste ikke har;
men som alle burde have. De
han talte med mig kunde

hans ømmetider rolle sine
store spørgende øine paa
mig ligesom om han
vilde se om jeg var enig
og jeg bad, at han fik det
samme indtryk af mig,
som jeg fik af ham, nemlig
at han var en Kristen.
Ak, hvor glad er jeg ikke
over at være en Kristen; men
det er saadan en uudsigelig
glæde. Der er endnu skjønne
og indtil bruscende ved den.
Det er ikke en saadan
glæde, som jeg føler ved
at for hundredte i dette
eller hint studium, nei
det er en stille helig fred
der hver søndag sig hvælder
over mig, ligesom den
hjørligste efterklang over den
varme og hjørlige dag.

Ak hvorden gjör mig godt!
Jeg føler saa dybdelight Guds
Godhed og jeg tør tryg og tilfreds
ligge saavel det lille barn
ved sin moders bryst.
Jeg tvilde si bytte barnets
dette for al Verdens millioner.
Besynderligt jeg havde
bestandigt at det vilde
blive en jubel iblandem
ende, en glæde, som
ingen udgydes paa denne
eller hinsiden; ingen
jeg føler ikke en saadan
glæde. Jeg ønsker ikke stille
en jeg vanker. Jeg føler
ingen stående fjendel;
men en helig fred. Jeg
føler, naar den dødstrætte
Vandrer der kommer inn
og far lægger sig i sin Fars
Faderlige favn. Den følelsen

som bevægtiger sig kan
kan ikke udtrykkes i ord,
At Verden med dens sorg
og bekymring svinder bort
og han nyder Freden,
Saaledes er det ogsaa med
mig. Alt det, som før
bekymrede mig saa meget,
bekymrer jeg mig nu saa
godt som slet ikke om; men
jeg hviler, og hvor denne
Hvile gjør mig godt
Hvil Ud i min Sjæl
i Jesu Fader og dvæk
af Kjærlighedens Kilde
Ret hvor din Faaret, hvor
din Sol gjør vilde.
(Sankt Hjerte)

Det er forfærdeligt varmt
her nu om Dagene og det
har den indflydelse paa
mig at det gjør Kjødet blød

saa jeg kan ei taake paa
klokk, som naar det er
kjølig. I dag er jeg riglikt
flot. Har godt endnu
mile og ikke solgt mange
bøger. Jeg har taakt vidunder-
lig meget paa Basis
den hele dag og hvis jeg
skal sætte nuinn fælles
af den kunngjøre dag
i vorn form vil det lyde
omtrent, som følger.

Nu har jeg gaaet den
hele dag, saa fodem
den er flot. Maadet
det er smukt og
himlen er ei lit.

Din jeg i denne
stund fik kunde se,
skun vil de med mig
gjør og venligt til
mig le

Hun er den eneste skabning, mit hotte sind atvoor, aften jeg paa hendes tanker mens jeg paa veien gaar

(senere paa aftenen)

Jeg vaadet kunde i Adukonnes rige, i hvis høie regioner ved paa Søndag Vore aander dvæger, der møder vi hinn herlige skarer, som op ad sig svinger, fra dagslimets smuldt, til renere og bedre luft:

Der er sol og sang sammen, der er jubel klang og paa stjernes straalende vinger

gaar vor tankers luftgang.

Let Brisen susin
i en sommer nat,
milt sagte mikrn
til sin kammerat,
er de tanker hun hesides
hendes er ay sin.
Livet er dog vard at
leve, hvis man har
dets harmoni; men
kvinden er at finde
sjalens pord.
Har man sjalens
magt fundet, lever
man et dobelt liv,
først i hendes gjerning
smil, dan sit eget
indre sjalelir.
Ver dig tjud en
gartner, for et dabet
tre, lad det stan i
skyggen, dog, dig gjör

kvad der ägde rum.
(Senare på eftermiddagen)
Detta är en besynnerlig plats. En gammal tysk man lever här med sin dotter, som är musik elev. Hon vidrör ibland tonerna på sin lyckta piano, men hon har dåliga fötter, men hon har ej fötter i alfall efter det ljud att döma.
Jag fick hemsk lust att spela för mig i afton hemska spel gjorde mig galen, emellertid jag icke fann tid dertill. Efter middagen gjorde jag ett ledigt visit

Tänker ibland på hennes
ansiktsuttryck,
blandar så ihop i kjortlar
på en mellanting.
Detta lyckades sindelt
på den bästa gång så
länge ansiktet
i den mörka rummet
aftan luft. (ansigtet)
(Morgonen kl. 6,5 f)
Det är en dielingsmorgon.
Jag vaknade då solen första
strålar föll in genom
sindiälten på mitt golv.
Det första jag gjorde var att
fatta kameran till en
fram bön. Efter bönen
kikade jag emig stycket af
läpplet. Jag upptäckte lunet
var så förlöpt i dettaögonblick
men sökande jag ögonen

faa kende. Besynderlig!
hvor hun optager mine
tanker. Jeg maa være
forsiktig; thi eller sætter
jeg skabningen over
skaberen; men saa
har hun ogsaa gjordt
saa meget for mig.
Hun kom til mig i
kampens haardeste time.
Saale en moder der
sørger for sit syge barn,
sørgede hun for mig,
ömt, men sikkert
viste hun mig hvor
freden var at befinde,
hvor jeg kunde finde
den brødte hvile og
lindring. Et var hendes
venlighed og omhu for
mig, som til sist
avhiltede i skorpen

dem ovit hjerta og tvang mig til at söga dyd.
Et saadant menneske, som gjör saadant gjælder for Vor Dal at tænke paa!
Hun er ogsaa kvar Dr indbrændt i den Nordiske literatur. Hun elsker Rosen og Gyldborg og kan forstaa dem ganske som hun. Hun Rørhed i ideer og store og rene tanker. Hun er den fineste kvinde, som jeg endnu har kendt. Hun overgaar endnu Miss Selkirk, ikke ved hvor i "grasp of intellect" men i aandsfinhed. Dertil er hun en ægte kvinde hun har det tilbøjelighed ogsaa

kunde dig vid sig, som
gjör kunden till kunde
dy som gjör st vi mond
fäls os till trö[illegible] den
dina. Tank om allt
vore kunder vilda
vore kyrkdam.
(Lova 18 Juni. afton.)
Sådana mycket
hyggliga folk, som
jag har träffat i dag
har jag aldrig förr mött
sidan jag kom hid
till landet og knapt
nok i gamla Norge
heller. Det synes, som
om de ikke ville gifte
vistas hvor godt det
skulde gjöre mig
og högst hjelpte den
bästa om alle samman
Det er tiden som

att det är Gud som har
beviljat fakeln hjärter
så att de upfört sig
i anledning som som
de gjorde. Jag fäller som
tydligt att du nu
är med mig herre Gud
jag är som lit så glad
åt som förnöjd.
Du är lik mycket pärse-
rande liv inuti mig
mitt hjärta, herre
det mot varma om
ditt liv. Aldrig för
har jag fält mig så
glad åt så lyckelig
som just nu.
Herre vore du om dem
lyckan. Du o Gud är
du hjälper mina
fiender ge mig.

stykke, paa jeg kan
seire over dette. Lad
mig øve ret og skjeld
i ord alle menneske-
ker omkring mig. Er det muligt at høre,
paa giv mig visdom
og ydmyghed. Lad mig
gaa forstand paa
det bedste paa muligt
og lad mig hjælpe andre, at
leve et kristent liv. Giv
mig mod til at leve
dette til noget kristen
og bede her i livet, og
fremfor alt, lid en
evig herlighed. Herre
det hører mine ønsker
paa. Lag dine beskjær-
mende hænder paa
alle dem, som kan
vorde paa gode i mod

mig i den hemsökande dag.
(d. 19 June 19)
Det blev for varmt at gaa
og derfor vil jeg lægge mig
ned, og nu ligger jeg her
under et stort Træ og hvile
og drømme. Alt omkring
er grønt rundt om mig
og den sagte susen af
vinden i bladene taler
taler til mig. Dette sprog
forstaar min sjæl og det
gjør mig saa glad.
Her paa denne grønne
plet kunde jeg leve en
hel menneske alder bare
jeg have en lav hytte
og saa nogle bøger. Den
skulde jeg læse og digte
det vilde jeg udvikle min
aand og tænke mig om
under Evigheden der vilde jeg

fiska og svömma og
tank i de månelyse nætter.
Hvilke deilige drömme
vilde jeg da have. Da
skulde jeg hviske til
mine kjæreste, dybeste
og reneste følelser til grøset
og blå veiken og din
lakte aften vind vilde
da bære mine dybeste longsel
langt ud over vest

Deilige månelskin
bær din mine klage
kun til mine ven.
Bed hunde, bed hunde
O, kom jeg tilbage
kun til dine ven;
til kunne hvis kjærte
som længsel fuld
banker, mens kun
som vidun om verden
vanker. Kom dag o kom

dag dit ravvida veen.

Manniss straaler er Guds
stemme til mig; Hvo de
bringer mig fred. Naar jeg
paa en saadan maaneklar
aftenstid sidder alene ude
i den fri natur, saa bliv
det stil og roligt inden
i mig. Da lige saa kvikker
min sjæl. Da kan sjælen
komme i berøring med
noget saa ren og
ophøjet som sjælenslegets ophav,
kjærlig Gud. Store
den store forandring
foregik med mig, hvor
jeg altid selv da jeg kom
i berøring med oktetten
og ja store naturomgivel-
serne var, jo større blev min
ydmyghed. Denne ydmyg-

hvor ikken andet end
sjælens længsel til sit
eget ophav, nemlig Gud.
Ved at komme i berøring
med naturen, kan den
i berøring med noget
rent og kydefrit og
dermed stor forskjeld
i mellem mit og det
sande fuldr — kun
og kun ren og skyldfri
skabes bogte en disharmoni
i skellem sjæl og
naturen, som for sande
fødselsfuldr sjæl vor
vor en falt aldrig
begrundig Rydom —

(The city Cemetery of London June 23)

Hvilken forunderlig fødsel
er det ikken, som kommer tilsyne
sig en ved at vandre om paa
et ovadont-heligt sted,

omgivet af saa mange heden-
ske sader. Ved at gaa ind
paa en Kirke gaard, kan man
til at staa paa skille veien
i mellem død og liv og det
i en dobelt betydning.
Først under jorden Ihvilet
legemerne af de heden-
dannes og oppe paa jorden
er alt liv der spirer grønt
og blomsten gror saa
fædrift og alt er liv, rigt
en uden for, og under
jorden er alt död,
död, iskuld og fortørt.
Dette er den förste
betydning. Den anden
er den, at her hvilder
legemerne af saa
mange, medens Kristne
deres sander omgiver
os i medens vi vandre

om i mellem graverne; thi
hvem kan med bestemthed sige
hvor dødningt, de dødes
opholdssted er. Det kan ligge
saa nær os her, som
noget andet sted. Hvorom alting
er alle ikke er, det er
en besynderlig følelse, som
omgiver os paa et saadant
sted. Jeg har ei bestemte
tanker, men jeg er kommen
ind af det daglige dagen, det
er mere en ubestemmelig
luft, som omgiver mig.
Et kirkegaard er en
historisk kilde; thi vi
finder her forskellige slags
gravskrifter, som er en
bog gjengivelse af hvad
folk tænker. Skal at læse
de forskjellige gravskrifter
paa de forskjellige grave

skiftar her 79 paa denne
Kirke gaard kommer jeg til
det resultat at her er
mange forlatte sjele, eller
rettere, at her hviler legemer
af mange forlatte
hedningevenner sjele.
Jeg fandt et gravsted
hvorpaa indskriften
lød "Never my God to thee"
og saadel ig mere saa der
blive ndgne gravskrifter,
kan blive simplere; men
neppe dybsigtigere end
netop denne. Det er
nok kun, saa vi ogsaa
kan se den fuldelse af
glæde, som den person
havde, over at faa dø.
Nok kun, saa en jubel
lyder dette ud, fra hans
netop i det han er

forbigtil at indgive
daaden, indbryder dette
indbrud fra hans lader
"Komme Gud til dig"
daaden, den Hatte
skal nu faa lov til
at komme Gud komme,
Hvilken unødvendig
glade er ikke dette at
faa komme Gud komme
Komme Gud til dig, hvor
hans eller hendes sjæl vil
i det han indgav daaden
At faa komme Faderen
komme Vor alt, som han
havde kjæmpet for og
i det han nu for
kjæmpet kampen ind
kan hans følelser ikke
længere holdes i tømme
man lede daaden med
al sin ihjerte bryder ud

dette glædesraab. Det kan
ikke kaldes til bage.
Midt i dødens svaghed,
udbryder aanden med
hele sin styrke: "Nearer
my God to Thee." Af alle
de paaminder, som
jeg har seet, saa er dette
det simpleste; men i al
sin simpelhed er det
dog det største; thi ikke
nogen anden sætning
kan paa en sortere og
kraftigere maade
udtrykke aandens glæde
over seiren, som den
er vindende. Der er en
del mennesker, som altid
synes at skære en hvis
skrek faar dødens, saadanne
mennesker er altid mennesker
som mitten og blødhed

för al dyllika tankar
eller ska er du fullblods
materialister, det sista
är omöjligt, som aftest
tillfället. Jag har alltid
betraktad det, som en
glädje att kunna få dö
tillsammans jag stod här
af samfundet med Gud,
och ovan jag skall vara
rätt dyrbar, så mer
än end någon annan
liden; Ty nu är der
mera harmoni i tingen,
en harmoni, som icke
fanns för, ej derför är
det att livet är skönare
nu en det var för; men
för den den stora förändring
skete med mig lokrades
jag besinnligt efter döden
och betraktade det samma det

sjönecte af alt at kunna fara
dö; Thi sielv om jag skulde
fara pines i al ewighed
synte jag at det wore
wore en lindring at dö.
Förestår det daktrin at
pinen hinsides är en
ufladelig pine i en
afgrundspöl är wäppa emöt;
Thi at brände kan wäppa
wöre dem störta pine.
Der är ickert pine mera
förfärdelig än at brände;
Thi sjelen j. sdo. kan
hava pinen, som wäppar
wogen pinen, som bjernet
kan hava. Så wäppt
finera og delikatera, som
sjelen är mera end
legemet, så wäppt
storkare pinsdale kaga
sjelen hafwer af förstan-

kan vi ikke rigtigt
forestille os en evig bygget
pinsel; men en evig
sjelig pinsel som vi
forestille os. Men tillegg
til dådens. Det er uden
tvivl at enhver som
omvender dör saligt eller
ikke, som kommer
sjælen til en langt større
og fuldkommere end
den nogen sinde, havde
nogen ide om medens
den var her på jorden.
Derfor siger gamle
Gjertsen saa træffende
"Tænk naar en gang en
sidste time forbinder gaade,
som her vi grundet
paa" U.A.V. Nei, solen
er alt saa temmelig langt i
vest, og jeg tror jeg maa

forlade dennes hjem hvilke
steds og gaa ind til en
eller anden kvinde forat
se om jeg ikke kan
faa noget at ede. Gaa
sat eders hvile i kedem
gange og kvotte sjele.
(Augustana Nov 30 1900)
Aa, du min Kjoeste dag hvor du
dag har hevet forglemt. —
Du min Kjoeste Ven, saavel
ved alle dine hemmeligheder;
men saadanne er vi mennesker
vi ere prone to forget —
Hvem er her! — Det var mit
Kjoeste ønske at hun
maatte komme; men nu
ønsker jeg at hun ikke
havde kommet. Aa Det
er forfoodeligt. Hvem elsker
en anden. Tænk hvem elsker
en anden

also mon jeg leve mit liv
forudem kender. Aldrig,
siden jeg blev et Gjudebarn
har dette ord forekommet mig
saa tung. Hvor din Vilje ske!
Atter og atter spörger jeg mig selv
er det virkelig hans vilje?
dag so synes det at vare.
Den förste nat efter at jeg
fandt det ved vor jeg gjennem
for en frygtelig pestesyner.
Jeg følte som en dödsdom
dette skjuldre liv en aldeles
unyttig död, pines til dette
sædedes i langdrag, og jeg
føler at om jeg ei havde
haft et levende haab hvorfor
jeg matted bö. Hvad skal
likvel blive forudem kender
Dagen er kun hvor jeg tænker mig
kender som belønningen
for vårt arbeide, hvor

tankte mig hendes, som den
der skulde stå mig bi i alle
modgange, den hvis svale
hånd skulde stryge over min
pande nar mit hoved værkede
af rams arbeide, hun som
bestandig skulde give mig
nye tanker og ideer, for
hendes vilde jeg arbeide, og
vi to ingen anden skulde vor
herlighed; men pludselig
brast denne sæbeballon,
hun begyndte at aane min
hensigt og sagte og
betænksomt lod hun mig
ane den hele hemmelighed.
Jeg stod stille og hørte til.
Hun lidet, andet hun sagde
end ord som hun sagde

skor mit hjerte, saa tvaggedr
svoord, jeg bliv kold, følelseslös
alt forkvaandt, kun dette
ene forsvaandt ikke, kun mer
forlovet. Ikke før end dan
rigtig jeg vor hjemme kun var mig,
ikke engang da forstod jeg
det til fulde, men nu forstaar
jeg det mer og mer, for hver
dag, som gaar elsker jeg
hende varmere og inderligere,
ak om Gud lod mig dø —
Kun siger saar vi kommer
hjem hjem til Gud, saa
skal vi elske hverandre.
Kun er saa simpel i sin
Tro, og tror alt; men her
tvivler jeg iggjen — jeg
formaar ei at skrive dette.
— — — — — —

Det er trøst at have talt om sin
egen død. Jeg føler dette.

ene aande og ikke svaca stemme
og jeg kan ikke prate. Herre
Gud giver mig Kraft at bære det.
Jeg kan ei Vor Kjære Frelser
Kender: jeg mener Vor Kjære
Far. Jeg Kunne sige hvor kjær
hver Søndagsaften, Thi der var
Conversationen saa behagelig,
Ikke kun Kjær mig som
menneske, saaledes adyder Han
ikke Søndagsklædningen ud
jeg Vor skalk tænk Himmelsk
at jeg er skalk. Det forbauser
mig saa kjærligt i Aftenstunden
og jeg vandrede, hvem Kjender
hvad Kan hver ret. Jeg er
ikke sikker jeg kjender Vor
i dens paaklædning Kjender.
Kan jeg forstaa Kjærlighed og saa
kan. (Guds Lys! — Lys —!
Helligt lys. Himmelsk Kjærlighed
hvor herligt er det ikke saa kan

morgenen tilbøjelig fra dit skjulested, over dit skjød og fra dit leie, hvor det gjør mig godt at dikte Kraft fra dig, og som jeg ser hende redde den, omgivet af et hav af glans da forfølger jeg i Skabelsens Ydmyghed. Jeg som Kunstner en arm forbrødre til at skue hende i en anden Retning.
(Ferdig) Formål du ikke skjønne af hele. Lær at dvæle som Skovlandskab gaar. Jeg ser som forunderlig stille. Det synes mig at Kunstskikkelsen af forskjellige Aarsager, og skjønt jeg ikke at det var synd paa mig, dog jeg kedr Sind som et langt Dik. Jeg forstaar ikke hvorledes jeg skal kunne holde at se og vore Kammerater hunde og paa samme tid minde det jeg ser for mine

hende, hvor din vilje ske.
Du som har vort kun valg
fra slegt til slegt, vær du
med mig også nu. Dette er
frygteligt, jeg synes jeg kan ikke
se og ikke tro. Det er som om
frygtelig prøv øjnene have taget
fat over mig. Jeg kan ikke tæn-
ke at tænke på hun, hun, som
jeg elsker saa lidenskabeligt
skal tilhøre end anden, altså
ikke mig. Denne kvinde skal
så som en rasende pinsdal
en glødende kvæl, Bes - B -
vorfor er det B.

Samme tider kan jeg næsten
blive vred modig ved hende;
du hun kan "kan som ved
ydtrygte som saadanne? Du vor
ikke ikke mig". "Jeg skal vise
og vinde hende i fuldkommen
Kun kan ikke kjende eller

have nogen anelse om hvad et
ondt menneske føler; de ældre
kunne ikke have sagt det.
Hun vil ikke at jeg skal dække
kunde, alt dette er hendes kjærlighed
blot kunde til hende.
Ja, ja. hun skal aldrig få
grund til at beklage sig over
mig i sin kommende, dunkle
arme dyrebare kindbarn; men
ogsaa hun forfærdeligste pine
skal jeg tage med i graven
og hun skal ikke blive
vaer vaer, skal aldrig få
grund til at beklage sig over
mig. Jeg tror forøvrigt
ikke at hun elsker denne
anden mand. Hun har
simpelthen i et øieblik af
sin fortvivlelse blevet forført
til dette gjennem et uvilkaarligt løfte

og vis saa er Tilfældet, saa blir det hunde forfordeltgts —
(Augustana Januar 2, 1901)
Et nyt aarhundrede har dukket frem af natten og skabet det forud værendende ind i evigheden.
Det var en mægtig følelse som gjennembored mig, som jeg stod og lyttede til klokkernes klang i den maaneklar nat.
Hvad mon de vide, som paa næste nyaarshundrede aften staar og venter paa aarets komme, vide, som ikke vi ved nu, ja som vi ikke engang kan ane — Man der har udviklet elektricitetens dorken, at de med den kan løse bordt sorger og bringe den hele tilværelse til at blive normal, og saa vel regulert, som man nu ved dens

hjelp kan drive fuldkt, saa
helst maskiner? Hvis saa
er, saa kommer det 20the
aarhundredes mænder til at
udrette mer for menneskeheden,
eller alle de øvrige mennesker
fra Adam og til idag har udrettet.
Men saa vil ogsaa fuldkommen-
heden være nær, og den kan
nu engang ikke naaes og derfor
saa er det en ynmydighed, selv
hvor meget intellectuen end
udvikles. Den kan dog ikke
udvikles derhen, at det den
formaar at skabe.
Men som sagt det var en
magtfølelse, som bekoskede
mig i det øieblik da vi blev
sat over fra 19de aarhundrede til et
andet. Et saadant øieblik
har nogen stort vanskelig, en
stolthed som vi ikke have.

Kan gjöre os ede for, man
ligesaan føler, at man er
Verdensgjaldet normer ved
daglig dage. Det svinder
for hver kjorne naar vi
begynder at tænke paa hvormange
aarhundreder af tid der kan vore
i et aabhundrede, dog, tankingen
bliver unnelig; thi det er unnelight
at forstaa ~~hvor~~ to what enith
af kinne is "den uendelige standard
saan vil tilfredstille vor tanke
er at, det maa vor noget, saan
er større end en O. Ja men
er den større eller lidet, saan
man den kunne forstaaes.
Ja nei, selv om vi sæer et
tal saa stort, at det vilde
nær rundt vor Klode, alligevel
vilde et saadant ~~tal blive~~
bøøk blive større ellers lidet.
Dog nok om det.

Besynderligt, at hun skulde
komme i mine tanker netop
da, som jeg var mest betagen
over skjønnhed kan hun
med et ind i sjælen og stoaket
vor tanken ud og ligevæk.
Vor mange gange skal disse
blå stjernende øjne
og den valnede pande skjæde
forskjønnende sin i min
forestilling? Besynderligt,
at jeg har været så ond
ikjendes hele ferien, kun
en og anden gang har kun
kommet, men aldeles
uforvarende, sagte og lydløst,
for saa atter ved barnets
vrøgt at forsvinde.
Det blir et stunt, naar
jeg først træffe hende
igjen (i Trysil Kirken lørdag 5 juni)
Je nu sidder jeg ved siden

d kunde. Det er vært det travleste
døgn vi nogen sinde har gået igennem, men jeg vil ikke
gaa under. Jeg lider her, jeg vil
vinke; men hvorledes skal jeg
blive i stand dertil, thi jeg føler
som om jeg vilde kvæles. Jeg kan
ikke raade og tro mere skrive
ligger sig over øinene.

Kan kun tænke hvor
jeg lider! Kun vilde Nadja
sige i sin favn bort af
medlidenhed, men ikke for
noget andet. Ja det vil vidne
om et hjerte ikke mere
menneske kundskab end
hun har. Kun et meget
forandret sinde kan dømme
i sin. Kun den ved sikkert
for det hvem man mig af Nadjas
Ven kun sagt at jeg var
besvoret og kan kun da

Kanske gjorde det
godt at hun måtte høre at
nu kjøre mig paa meget paa
mildt. Ja, jo det kjøre ligt
os mand! Ma. Nu egentlig
at at vi vil ikke forunde,
nei ikke en døende, en daarlig
Vaim, dog, jeg havde ikke
lovet at hun vilde følge et
saadant forslag. Nei
dette gaar ikke an. Lorem
er mig skjør, og hvor
kjør gjør skjelden sky paa
ubetydeligheder. (16. L. M.)
Jeg beklager saa brat, jeg vil
gjøre opmærksom paa
min reise udsprungen
fordi jeg har dødt mødt
et at dette, Hun gjør ikke
saa ung, jo, jo ler
Rende gjør Rick hun

vil, jeg skal ikke besvær hende,
og dertil har jeg ingen god
kommunikation at jeg ikke
har gjort hende noget,
kunde behandler mig
hjertelig, saa ogsaa
jeg havde vovet saa
meget ikke hvad et udskib
vilde, ja jo, men for
gjør med mig had tum
tid, saa vil otelles
ingang -

Kam og se ind paa En
Kirkegaard der ~~Er~~ ~~Aaaa~~
mange grave, der er begrav
mange Et aar. Der hviler
mange sjæle i so til hvores
dag

Herre se i nåde med
til dette ægtepar som nu
forlader vår plads til vidt ver-
den, hav Du vor for deres
skridt, vær dit stormer
ude, for denne da til
lykke kamme

Lad dem bo i maadens
skygge, giv dem enighed og
lykke. Lad dem altid saadan
stride, at de dem kan finde
vede din hånd side paa dine
store dommerdag

Vær til sidst da deres rampe
or ude for Dig, da skuder
ikke i kjærlighedens lampe
kaar til dem milder gode
følelser favne, for dem i sin
stil lys og livets vann du
vedkom dog ske. gives

1

Kjærlighedens Magt
~~magt bragte~~ eder til at
~~Kunstig evig pakt~~
~~har her i Verden~~
Kjærlighedens Magt
magt bragte eder til at
oprette evig pakt, paa
Sted Tid og Stund
hvorsomhelst I maatte
i Tilsammens samles
skal i Kjærlighed

Naar det ikke den
er bekjendt, Tænk paa
Ungdoms Fagre Dage
som en Drøm forsvinde
hvor paa den gaar
da ikke Alderdom møder
og den Skjønhed der fødtes,
Aarene gjør til et

Kristna Församlingen står den
wida Kyrka, vidare om
Guds rike. Vidare det som
synlig gjorde Helighetsden
i den bor.

Som den står i mannalyst,
skolder Tornet upp mot
himlen, minder vinka
skjorna Vinden, med
till wida Kyrka

Runt om Kyrkan står
den gröna linden aander
och med aften vinden
sed ej häleked om Guds Kärlek
sydet ger till kaos de vise

Som jag om det wida
tempel, det starka
troendes skaror omvändes
i ordens rike, en helig fröjd
de mig omfamnar

Jeg blev grebet af en mægtig
tanke i jeg der sukam i
Verden vanker, filtre kaldet
stoker bevisning hjerte
sandens stille sjæl
Gå opbant gud og sige kirke
ved både smøger smanker, om
du gjør det til din ære
til fald vil du samle
skatter

Jeg blev grebet af en mægtig
tanke jeg der ene ærn i
verden vanker, følte kulden
store brusning hørte
aandens stille susen
Gaa og plant guds riges krise
udi raade mørke marker, om
du gjør det til dit virke
tifold vil du samle
skatter

mod, ja skjænk ung
styrke af Kristi blod
Og det skal atter mig
fremad drive til kamp og
strid med større iver, mod alt
det lave og usle i livet

1600
120
2000
1

En inderlig stemme i
sjælen bruser: Thi Herren
Gud er nær dertil hvem
Ære og Pris til liv og vilje
for Kjærligheden til
Gud og Sandhed
Kraftigt skifter jeg skjæbne
handelen, ved Troens
svaghed kan helligaanden
Jeg tåler kraftig til
Kraftigt slag for Herrens ord
og Kalfordesag
O Gud kun skjænke mig
Kraftig stryke, naar alt
mit skrider for dig at vinke,
hvor rente Kraften af
mund, da skjænke mig
stykke af Kristi blod
Og det skal ettersig
fremad driver til kamp og
strid med stor iver, med alt
det kan ayske i livet

lik mycket störa, som
du har givet.
Og dette mycket er tvor
og Vankring

Dag Gjettan hittade
vår kanna spöa
kantbuskte sig hem till
pigan Klara Hjorta det
blutade ogbarmh.

The american schoolmaster, with
her spelling book, may enlighten
the mind; the american missionary
with his Bible may soften the
heart: the commercial traveler
may teach them the laws of
trade; but they recognize
no virtue indeed
accompanied by force,
and the American battle-
ship anchored in the
harbor of Manila will
do more than anything
else to teach them that
liberty is not license,
that true liberty
is liberty under law,
respect for order and
reverence for justice

From Miss Minnie Eidem
June 25, 1900 $2.

From Miss Minnie Eidem
June 25, 2004 $5

Anders Jacobsen
Boiland
Leirfjorden
Helgeland

Paul Pandorn
125 acres of Farm
bay and Marsh $ 3.00

Messenger Lost
June number 1902
April and May 1904

Pro Etatsraad Holler anm
vrg. at det skal ikke anses
som hos ligestillet den rose, di
jeg ikke ser hjem med den skille
klynke der jeg havde brudt af
og for

Hvor jeg elsker jeg
ved op pind og op pryd, om
kring dale og klinder sende
pels fra dag jeg kunne dis
ses, lov og for vind, mange
tinde tinnumbus dal.

Men den bider jeg pylle
minne jeundende kan ha
vende pige pen vokslinge
ruse last mig se der er neden
det jeske dig vinden
kalgne min jeg ser bort
hay

Og min mødes tinn
lagde i jeg en den bort

og den dag de glemmer jeg
i og med ~~de~~ ~~har da~~ dog
jeg da ogsaa hørt de sidste
ord og talens i grunden
til dem.

De de ogsaa dette kaldte
sjæl vinderlig ord og
sjæl anderledes drømmer
sol og glandso der som vilde
jeg leve og dø vil jeg da aldrig
aldrig i Dalins Land

Og jeg drømte en yndig pige
om sit dunkle Øje mangfoldigt
vexlende sig skue

Miss Millie Runsvin
should get the book for
$2,50

Miss Anida Asher
should get the bok for
$2,50

E. Husby $1.50

Ho Olsen har betalt ind
med sin Hoske Skuespil
med ek bog fann Kaker
$3.00. Han skal betale
min $.50 for bogen

Henrik Olsen skal have
40 cents of for en bog paa
Kaster $3,50

Debet | Kredit

Soldo 77 | dito 1. 5

Ra[illegible] 1696

$$\frac{190}{7} \times \frac{2}{1} = \frac{380}{7}$$

$$7 \overline{)380} \; (5 \times \frac{2}{7}$$

35

30

28

2

$x = 1$

$x^2 = 1 = x$

$x - 1 (x^n - 1 = x - 1) =$

$x + 1 = 1,$

$= 2 = 1$

Under de lyse grønne lindetræer
mødtes de to og gik hinanden tæt.
Maanen gik stille sin strålende gang
og hvilte i lindens mørkegrønne dunkel.

Thora hun ærbødigt sine rødme og ømt
kiligede ord var om lidt jeg hør drømme.
Da brød af dannen i krondelen gik.
som i min ejel dybt hvem hjertelige
blik.

Vistnok han ømt sin pige, min mun
jeg talle ud, hjemsøge din kind som
hede, hvem dig til min brud. Ej for
alverdens riger, byttes jeg dennes stund.
Du kun, blandt alle kvinder jeg tro, hvidom
min mund

Sagde jeg svaret du min bordom
om, ~~ide~~ Skal vi dom vaskom mødes her
i lyn; Da du dom gav mig din hvorfor og tro,
hvorfor jeg skjulde i dit hjerte bo. Ske min
du dromg ja lik fremmede land, og du hvor
mig i knapeste gavel - - Bittert jeg

grad som mangen en kvelv, som fra dannen
lod fjernt i himmelen ud, viste han
dannt sin døde yndige barndomsbrud.
Vor i alverdens riger, ind man sig
undrer paa, de kun kvadt alle
ensaapeiger kan sig forstaa

Han sitz i vaar jeg følgte i sind, ud
paa aapslein igen paa bølgernes rygg
han drog. Vor jeg forstod at han i
vaar, o hvilken kvelfjeld længsel jeg
har. Han kommer aldrig igjen, jeg
sukkets ved grad, hist ut derude en
han har fast. Saa sitz vi billeb i øjsin
og da var han der, aller og sin sitz han
ja, og mudens kunne lode Mer klarende
ud sang han, mit alt sin døde
yndige barndoms brud. Saa sang han
vaar jeg ingen, hvor jeg i verden gik
ud de kun af alle ensaapeiger mit hjerte
sitz.

Adlanterhavet den 18de august 96

Under de lyse grønne bøgetræer
mødtes de to og gik hinanden hjer-
telig imøde, gik stille den skønne dag
og hvilte i hinandens varme favne.

Skjøn var verden og ømt
kjælede ord var om lidt jeg hørte hvisket
De to sad ved damen i Rosenlunden gik
saa i sine egne dybt lykkelige
tanker.

Pludselig hørte den lille, som man
jo talte ud, hjertet den lille dog
hørte, hvem sig til sin brud. Er jer
allerkjæreste ringe, hvilket jeg dømme ønsker.
Er hun, blandt alle damer jeg hyldet,
eneste mine?

Langt jeg svared da sin brudgom
sagde Ikke vi dem vaskem mødes her
i dag De dig saa godt mig dem haandt og hvor
hvorfra jeg skulde i dit hjerte se. Ak sagde
du dog ja dit grønne hjerte, og du bød
mig i Knapsk gaard. — Bibliotek jeg

gaard saa mangen en hvilt hvor jeg kom
lidt fjernt i Haandens ild, vekket han
mine sidste gyldige barndomsbrud.
Hvor i dvergens ringere, ret mangen ung
svundne dag, du lille Hjerte alle
uforsagte Kan sig forstaa.

Han fik i vore jeg følgte i aand, at
mangt og pleiet jeg jeg hjemmet sig
han drøm. Var jeg forstaaet han i
vor, i hvilken Rosenfjeld længtet jeg
hen. Han kommer altid sig jeg,
nikkede ved gaard, hvad vil herude vi
dem hos fast. Saa fik vi billet i øjnene
og da var han der, eller og ogsaa gik han
jeg og mulens kunne taget til det Hvilende
ved Sang han, mit alt, mine lidte
yndige barndoms brud. Saa mig klar
vaar jeg ligger, hvor jeg i verden gik
at de kun af alle enhaengere ønskbjerte
fik. — .

Aleksandrovsk den 18½ augusti ⅞

Johann Heidenreich
a/c G. J. Hammer
Willow City
N. Dak.

3440
370
0000
24080
10320
12728.00

Come over here from me
on the yes morning
Sjolens little M. & Wolgvarta
40 cents
From me and ai will tell
you some ting

Come to me and I will tell
you something
Is there any mail
for me?

Ojibwa 75 cents
Selang of in bag, some
water 3,00

Kjøbenhavn den 21de august 1876

Det er jeg da dannemand til
i god behold og nu bliver det
nok i saa lange Tider jeg ogsaa
mit Levnet maatte vare

27 7 3

2373
7.75
5998
1373
7
23

Me 5 ÷ 5 ÷ 6 X 6 ÷ 5 ÷ 2 ÷ 2

Tibbs 5 ÷ 5 ÷ 1 X 6

Otto 5 ÷ 4 ÷ 3 ÷ 2 ÷ 1

Anderson 5 10 ÷ 7 ÷ 6 ÷ 2

Anderson 5 ÷ 5 ÷ 1 / 6 ÷ 4 ÷ 2

Ada 5 ÷ 4 ÷ 5 / 5 ÷ 4 ÷ 1

Har de sin vag

§

. möjlighet to lage potetes en halv to,
Kvalitetsjelingen halv to og kvalitetsvalg
to lage

Rød Okse

2973
775
1998

Jenny Jenny

Johannesen

Danmark

Jenny Johansen
619 Main St.
Braidik Pa
Sto Assistn

& Ole Pedersen
Rikland
Skjaekeyendrisoffelik
Skänkeit
Hades- underverdenens gud
ifølge Hellenernes mythologi
Pseudan Handsgud

Abo Joseph Sverige

J. P. S. Block

Konstmålare - Akad. Stockholm

Thrandhjem

Mr. P. Rotvad

Syd Statsta

151. 1/2